

ג'נרל אלקטריק - אנגליה

להשיג בחנויות המובחרות

יבואנים: י. טויינה, תל-אביב-ירושלים

הפיצות הגיעו!

תמונותיהן של עשרות מהן תראה ב"עולם היופיי" שהופיע זה לא מכבר

עולם היופי

- * אורג'יט "קאזינו דויאל"
- * עמק הבוכות העירויות
- * זמרות באר"ם
- * מלכת הנודיסטים
- * סמלה סטיבנס בעידום
- * מועדון כמות
- * סינמה ללא כחל ושרק

לגברים בלבד

מכון האהבה החופשית והטהורה (נוסח שבדיה) "סקנדינה"

מודיע על האפשרות להכיר את בת הזוג המתאימה, שעיקר מטרתה היא האהבה הרצינית והטהורה.

לשם קבלת פרטים פנו: ת. ד. 15037, תל-אביב. עדיפות תינתן לגברים גבוהים ונאים.

במדינה

דת

מכירה כפולה

כל העסק היה נורא לא נעים: שעה של כולם היה ברור שהרב הראשי הבא של העיר תל-אביב יהיה האלוף שלמה גורן, המ שיך רבה-שכונות, יצחק ידידיה פרנקל, ה פוסח על כל הסעיפים בין האגודה לבין פועליה, לעמוד על שלו — גם הוא ירוץ לבחירות.

לפרנקל היתה סיבה טובה להמשיך ול-החקש.

זה התחיל בכך, שהרב פרנקל הפעיל לחץ בכיוון הרבנות החל-אביבית, מתוך ידיעה שראשי-המפלגה יהיו מוכנים לסטות מדר-כס ולעשות למענו משהו — ובלבד שלא יתחרה ברצינות ברב שלמה גורן, המועמד הבטוח.

הרבנים אמנם נבהלו, ואז הציע פרנקל את מחירו, שהיה בינוני למדי: בפגישה סודית שערך עם מנהיגי המפד"ל, השרים ורהפטיק ושפירא, תבע לעצמו רבה-שכונות הפופולארי כס-רבנות שכן — זה של רמת-גן. שני השרים נטו להסכים, והעיסקה עמדה כבר על סף חתימה טובה.

אלא שאז קפץ עליהם רוגזו של הרב מנחם יהודה אושפיזאי.

דיטרת-הבשר. גם אושפיזאי היה איש-מפד"ל נאמן. גם אושפיזאי המתין בתור לליטרת-הבשר שלו, שהובטחה לו כבר מומן. וכרמת-גני ותיק, אין תימה שהרב אושפיזאי לטש את עינו, ולמעשי החזיק כבר בכיסו, בצורת הבטחה מפורשת, את כס-הרבנות של עיר-הגנים. הוא לא ידע שבצעם אותו כס-רבנות, שהובטח לו, נועד על-ידי אברהם קריניצי, ראש-עיריית רמת-גן, לאיש שלו, הרב צבי מרקוביץ. אלא שבינתיים, כדי לזכות בתמיכת המפד"ל עד לבחירות, היה קריניצי מוכן לדבר על אושפיזאי.

התוצאה: שפירא ורהפטיק נאלצו לוותר על חתימת-העיסקה, והרב פרנקל חזר למי-רוץ-הבחירות התל-אביבי — עד לרגע בו יקבל, מן הסתם, הצעה טובה אחרת.

אגב, הוא כבר קיבל אותה, בבאר-שבע. הצעה היא, שגם כס-רבנות זה אינו נמצא בדיוק בידי המפד"ל.

ארץ-ישראל

עבירה

ללא חוק.

אפילו שוטרי משמר-הגבול, המורגלים בנשק חבוי אצל תושבי השטחים המוחזקים, היו מופתעים: הברואי שנפל לתוך המארב שהוצב בסני, מול באר-אורה, הרביל עימה בשני טנדרים עמוסים לעייפה, לא פחות מ-90 פגזי-ענק, שכל אחד מהם — קומתו כקומת-אדם.

מה התכוון סלאמה אברסול לעשות ב-מיצבור-ענק זה של תחמושת רוסית? שאלה זו נשארה ללא-מענה. שכן טעה ש-שירכה השירה העמוסה את דרכה מסיני אל שטח ישראל — אירע תקר למכונותם של השוטרים. הם עצרו על-מנת להחליף גלגל. הברואי העדיף למהר, הסתלק מן המ-קום בענף-אבק, כשהוא נוטל עימו את שני הטנדרים, את התחמושת ובעיקר — את עצמו.

אין סמכות. זה לא עזר לו, כמובן: ידו הארוכה של החוק הישראלי השיגה אותו תוך ימים ספורים.

אך כשהועמד אברסול לדין בפני השר-פס המחוזי הבראש-בטי הרצל אשכנזי, על גניבת תחמושת והשתתותה, המתינה לחוק הישראלי הפתעה נוספת.

"לבינת-המשפט הנכבד", טען פרקליטו של הנאשם, עורכי-דין חיים קאזיס, "אין כלל סמכות לשפוט בסוגייה זו, שכן העבירה בוצעה בסני, והיינו בשטח שהשיפוט הישראלי אינו חל עליו.

"השטח היחידוי שסופח למדינת-ישראל", הטעים הפרקליט, "הוא שיטחה של ירו-שלים המזרחית. לבני כל שאר הטריטוריות — קיימים בסך-הכל צווים שפורסמו על-ידי המושלים הצבאיים. צווים אלה הם בעל-יתוקף אולי לגבי בתי-דין צבאיים. אבל משפט אורחי ישראלי? מה פיתאוב?"

הדברים הביכו גם את השופט אשכנזי, שמיהר לדחות את המשך המשפט עד שיוכל להחליט בדבר בעיה עקרונית זו.

"חכו עוד חודשיים."

המארגנת

היא זליה יורדן, בלונדית חסובת-גו שלקחה את שני המתנדבים תחת חסותה, מצאה פיתרון סביר לאחר הטירוב הרבני.

הזוג המאושר

הזן וקארלוס ס' וקארלוס ס' ורדלי, ממתנים בקוצר-רוח לחופה הפר-סית הקרבה. "אנו רוצים להתחתן — בכל צורה" הסבירו לאורחים שבאו לחוג איתם.

הזן וקארלוס רצו להתחתן. הסיבה היתה באנאלית: הם צעירים, בני 19 וחצי כל אחד — ומאוהבים.

הם נפגשו לפני כחמישה שבועות, בקי-בוץ יחיעם שבגליל המערבי — ומייד ידעו שזהו זה. הם אפילו כתבו הביתה, כל אחד להורים שלו, וביקשו רשות. ובשבוע שעבר היה הכל מוכן.

הלן וקארלוס לא היו מורדים. אפילו לא אידיאליסטים גדולים, מאותם המאכלסים את הגופים הלוחמים בכפייה הדתית. הם היו, בסך-הכל, נער ונערה, בני הדת היהודית, כשרים בתכלית, ומאוהבים עד מעל לראש ממש.

בקולומביה הרחוקה, ארץ-מולדתה, היתה הלן נוהגת לבקר מדי ליל-שבת בבית-הכנ-סת, יחד עם הסבא שלה, שהיה רב בישראל. גם קארלוס, שהיה חופשי ממנה בדיעותיו ובאמונתו, לא חשב עצמו מעולם למורד ב-עיקר, או לאפיקורס-להכעיס. הוא ידע שהוא יהודי, ובתור שכזה היה מוכן לקיים את כל המוטל עליו. כגבולות ההיגיון, כמובן. אלא שבמדינת-ישראל — כפי שגילו ה-